

Daniels bok – nummer etthundrafemtioett

Templets symbolik: att avtäcka mysterierna i den gudomliga och mänskliga förbindelsen

Jeff Pippenger

2024-03-22

De två stavarna fogas samman för att bli ett enda tempel. Fyrtiosex är symbolen för templet, och det är fyrtiosex år som skiljer det norra rikets fångenskap från det södra rikets fångenskap. När nedtrampandet av helgedomen och hären fullbordas vid ändens tid år 1798, är det fyrtiosex år som förenar de två stavarna till ett tempel. Från 723 f.Kr. till 677 f.Kr. revs templet ned och trampades under fötterna. År 1798 upphörde nedtrampandet, och år 1844 hade ett tempel blivit uppfört. Där skulle de bli ett enda folk, med en enda kung, och upphöra att synda för evigt. Det var planen, men upproret år 1863 sköt planen fram till 2001.

Paulus identifierar församlingen som kroppen och Kristus som huvudet, och Paulus använder kroppen som en symbol för köttet. Köttet och kroppen är för Paulus utbytbara termer.

Ty om ni lever efter köttet, skall ni dö; men om ni genom Anden dödar kroppens gärningar, skall ni leva. Romarbrevet 8:13.

Utformningen av det mänskliga templet är grundad på utformningen av Guds tempel. Kroppen, som är Kyrkan, motsvarar köttet i en enskild människas tempel. I en enskild människas tempel är sinnet huvudet, och kroppen är köttet.

Ty vi är lemmar i hans kropp, av hans kött och av hans ben. Därför skall en man lämna sin far och sin mor och hålla sig till sin hustru, och de två skall bli ett kött. Detta är en stor hemlighet; men jag talar om Kristus och församlingen. Efesierbrevet 5:30–32.

Det tempel som Johannes skulle mäta, när den sjunde ängelns basunljud markerade början av arbetet med att fullborda Guds hemlighet, var Guds tempel; men människans tempel skapades till avbild av Guds tempel. De är utbytbara symboler. Mose var på berget i fyrtiosex dagar när han visades den förebild som han skulle använda när han uppförde det jordiska tabernaklet. Förebilden var hämtad från det himmelska templet.

Kristus var det himmelska templet, uppenbarad i köttet, och Han representerar förebilden för det mänskliga templet, ty människorna skapades till Hans avbild. Av denna anledning framställs förebilden för det mänskliga templet genom fyrtiosex kromosomer.

Templen är profetiskt utbytbara. Således bestod det tempel som Johannes fick befallning att mäta av endast två avdelningar, utan någon förgård. Den första avdelningen representerar det mänskliga templet, församlingen (bruden), nationen, kroppen, som är köttet. Den andra avdelningen representerar det gudomliga templet, brudgummen, kungen, huvudet, vilket är sinnet. Löftet i det eviga förbundet, som fullbordas för de etthundrafyrtiofyra tusen i de sista dagarna, har åskådliggjorts genom de två stavarna i Hesekiel kapitel trettiosju. Det har åskådliggjorts genom

Johannes tempel, som består av två avdelningar. Det har åskådliggjorts genom Paulus specifika definitioner av hemligheten: Kristus i den troende, härlighetens hopp.

Verket att besegla de etthundrafyrtiofyra tusen är verket att permanent förena gudomlighet med mänsklighet. Detta verk fullbordas under den sjunde basunens ljudande. Denna förening framställs, rad på rad, på en mängd olika sätt i Skrifterna. Rättfärdiggörelsens och helgelsens verk är de teologiska termerna för detta verk. Rättfärdiggörelsen är Kristi verk som vår ställföreträdare, och helgelsens verk är Kristi verk som vårt föredöme. Rättfärdiggörelsen representerar vår rätt till himlen och helgelsen representerar vår lämplighet för himlen. Båda dessa verk bringas den troende genom den Helige Andes närvaro. Detta verk framställs som att Guds lag skrivs på hjärtana och sinnena hos dem som upptas i det eviga förbundet.

”Sinnets” representerar kammaren i templet där huvudet är beläget. Sinnet är det som kallas den högre naturen, i motsats till köttet, som är den lägre naturen. Sinnet representeras av våra tankar, köttet representeras av våra känslor.

”Många erfar onödig olycka. De vänder sina tankar bort från Jesus och fäster dem alltför mycket vid jaget. De förstör små svårigheter och talar modlöshet. De gör sig skyldiga till den stora synden att i onödan knota över Guds försyn. För allt vad vi har och är står vi i skuld till Gud. Han har gett oss förmågor som i viss mån liknar dem han själv äger; och vi bör ivrigt arbeta på att utveckla dessa förmågor, inte för att behaga och upphöja jaget, utan för att förhärlika honom.

”Vi bör inte tillåta att våra sinnen förs bort från troheten mot Gud. Genom Kristus kan och bör vi vara lyckliga och bör förvärva vanor av självbehärskning. Till och med tankarna måste bringas i underkastelse under Guds vilja, och känslorna under förnuftets och religionens kontroll. Vår fantasi gavs oss inte för att tillåtas löpa amok och gå sin egen väg, utan någon ansträngning till återhållsamhet och disciplin. Om tankarna är orätta, kommer känslorna att vara orätta; och tankarna och känslorna tillsammans utgör den moraliska karaktären. När vi beslutar att vi som kristna inte är skyldiga att tygla våra tankar och känslor, kommer vi under onda änglars inflytande och inbjuder deras närvaro och deras herravälde. Om vi ger vika för våra intryck och låter våra tankar löpa i en fåra av misstänksamhet, tvivel och knot, kommer vi att vara olyckliga, och våra liv kommer att visa sig vara ett misslyckande.” Review and Herald, 21 april 1885.

Tankar och känslor tillsammans utgör den moraliska karaktären. Vår karaktär består av en lägre och en högre natur; sinnet är den högre naturen, och om sinnets tankar helgas, kommer våra känslor att helgas. Detta är så, eftersom sinnet är den högre styrande naturen av de två naturer som utgör vår mänsklighet. De ”krafter” som var avsedda som en del av vårt väsen är, ”i viss utsträckning”, ”liknande dem som” Kristus ”äger”, ty vi skapades till hans avbild, och vi ”bör ivrigt arbeta för att utveckla” dessa ”krafter”.

De krafter som utgör en del av människans högre natur, eller hennes sinne, är omdömet, minnet, samvetet och i synnerhet viljan.

”Många frågar: 'Hur skall jag överlämna mig själv åt Gud?' Du önskar att ge dig åt honom, men du är svag i moralisk kraft, i tvivlets slaveri och behärskad av vanorna från ditt liv i synd. Dina löften och föresatser är som rep av sand. Du kan inte behärska dina tankar, dina impulser, dina böjelser. Insikten om dina brutna löften och svikna förpliktelser försvagar din tillit till din egen uppriktighet och får dig att känna att Gud inte kan ta emot dig; men du behöver inte förtvivla. Vad du behöver förstå är viljans verkliga kraft. Detta är den styrande makten i människans natur, beslutets eller valets kraft. Allt beror på viljans rätta verksamhet. Valets makt har Gud gett åt människorna; det är deras att bruka. Du kan inte förändra ditt hjärta, du kan inte av dig själv ge Gud dess böjelser; men du kan välja att tjäna honom. Du kan ge honom din vilja; då skall han verka i dig både vilja och gärning efter sitt goda behag. Så skall hela din natur komma under Kristi Andes herravälde; dina böjelser skall vara riktade mot honom, dina tankar skall vara i samklang med honom.

”Längtan efter godhet och helighet är riktig så långt den räcker; men om ni stannar här, kommer den inte att gagna något. Många kommer att gå förlorade medan de hoppas och längtar efter att vara kristna. De kommer inte till den punkt då de överlämnar viljan åt Gud. De väljer inte nu att vara kristna.

”Genom viljans rätta bruk kan en fullständig förändring ske i ditt liv. Genom att överlämna din vilja åt Kristus förenar du dig med den makt som står över alla furstadömen och väldigheter. Du kommer att få styrka från ovan som håller dig fast, och så skall du genom ständig överlåtelse åt Gud bli satt i stånd att leva det nya livet, ja, trons liv.” Vägen till Kristus, 47, 48.

Viljans kraft är den ”styrande makten” i människans natur, och denna styresman är förlagd till den avdelning i det mänskliga templet som är förenad ”med den makt som står över alla furstendömen och väldigheter”. Den plats i det mänskliga templet där gudomligheten förenas med mänskligheten är själens fäste. Varje människa har ett sådant fäste, och det är antingen besatt av Kristus eller av Kristi ärkefiende.

”När Kristus tar själens fästning i besittning, blir den mänskliga representanten ett med honom. Och den som är ett med Kristus, bevarar sin enhet med honom, upphöjer honom på hjärtats tron och lyder hans befallningar, är trygg för den ondes snaror. Förenad med Kristus tillägnar han sig Kristi nådegåvor och helgar styrka och duglighet och kraft åt Herren i arbetet att vinna själar för honom. Genom samverkan med Frälsaren blir han det redskap genom vilket Gud verkar. När Satan sedan kommer och söker ta själen i besittning, finner han att Kristus har gjort honom starkare än den starke, fullt väpnade mannen.” Review and Herald, 12 december 1899.

Själens fäste är människans hjärta och sinne. Löftet om det nya förbundet anger tre huvudsakliga löften för den troende. Han utlovas ett land att bo i, såsom Edens lustgård var för Adam och Eva, vilken i sin tur representerade det utlovade landet i Hans förbund med det forntida Israel, vilket i sin tur representerade det andliga härliga landet för det andliga Israel, och vilka alla tre vittnar, rad på rad, om löftet om en jord gjord ny, för dem som segrar såsom Han segrade.

När Adam och Eva syndade, blev de ”skingrade” ut ur Edens lustgård under ”sju tider”, och det är efter sju årtusenden som jorden görs ny och Edens lustgård återupprättas. Det forntida Israels skingring under ”sju tider” förebildades av Adam och Evas skingring. Förbundet utlovar ett land

att bo i, och det var löftet om ett återställt Eden. Nedtrampandet av helgedomen och hären representerar syndens fortskridande stegring inom människosläktet, vilken började med Adams synd.

Förbundets två andra löften är att de trogna skall få en ny kropp och ett nytt sinne, ja, Kristi sinne. Kroppen är köttet, den lägre naturen, och i förhållande till Kristus är den församlingen. Sinnet är den högre naturen; det är vad syster White betecknar som "själens citadell". Paulus lär tydligt att vi får Kristi sinne i samma ögonblick som vi godtar evangeliets krav, när vi rättfärdiggörs. Han lär också att vi inte får en ny och förhärligad kropp förrän vid den andra ankomsten.

Se, jag säger er en hemlighet: Vi skall inte alla insomna, men vi skall alla förvandlas, i ett nu, i ett ögonblick, vid den sista basunen. Ty basunen skall ljuda, och de döda skall uppstå oförgängliga, och vi skall förvandlas. Ty detta förgängliga måste ikläda sig oförgänglighet, och detta dödliga måste ikläda sig odödlighet. Men när detta förgängliga har iklätt sig oförgänglighet, och detta dödliga har iklätt sig odödlighet, då skall det ord fullbordas som står skrivet: Döden är uppslukad i seger. Du död, var är din udd? Du grav, var är din seger? Dödens udd är synden, och syndens makt är lagen. 1 Korinthierbrevet 15:51–56.

En lära, om vilken Johannes säger att den utvisar dem som tror på sådana vilseledande läror såsom antikrist, hävdar att Kristus aldrig antog en kropp som var underkastad syndens verkningar, vilka hade börjat påverka människosläktet från och med Adams synd.

Och varje ande som inte bekänner att Jesus Kristus har kommit i köttet är inte av Gud; och detta är antikrists ande, om vilken ni har hört att den skulle komma, och redan nu är den i världen. 1 Joh. 4:3.

Babylons (antikristens) vin, som lär ut den "obefläckade avlelsen", påstår att Maria gjordes fullkomlig, såsom Adam och Eva var före synden, för att Jesu födelse skulle vila på en avlelse av gudomlighet (den Helige Ande) med fullkomlig mänsklighet (Maria). Den falska läran om den obefläckade avlelsen behandlar inte när Jesus blev avlad i Marias moderliv, utan hur Maria blev avlad med Adams och Evas fullkomlighet. Att påstå att det kött Kristus tog på sig när han kom för att återlösa människan var syndfritt kött, som inte bar arvedelens verkningar, är en antikristlig lära.

Ty många bedragare har gått ut i världen, sådana som inte bekänner att Jesus Kristus har kommit i köttet. En sådan är bedragaren och antikrist. 2 Joh. 1:7.

När Kristus uppstod framhåller den inspirerade uppenbarelsen noggrant att han då hade en förhärligad kropp. Hans uppståndelse var en förebild för de rättfärdigas uppståndelse vid den andra ankomsten, och det är där vi mottar förbundslöftet om en ny kropp.

Tiden hade kommit för Kristus att stiga upp till sin Faders tron. Som en gudomlig segrare stod Han i begrepp att återvända med segerns troféer till de himmelska salarna. Före sin död hade Han förklarat för sin Fader: "Jag har fullbordat det verk som du har givit mig att utföra." Johannes 17:4. Efter sin uppståndelse dröjde Han kvar på jorden en tid, för att Hans lärjungar skulle bli förtrogna med Honom i Hans uppståndna och förhärligade kropp. Nu var Han redo för avskedet. Han hade bekräftat det faktum att Han var en levande Frälsare. Hans lärjungar

behövde inte längre förknippa Honom med graven. De kunde tänka på Honom som förhärligad inför det himmelska universum. Messias, 829.

Förbundsloftet om ett land att bo i uppfylls på den nya jorden, när Eden återupprättas och den ”sju tider” (sju tusen år) långa förskingringen av den förste Adams mänsklighet har nått sitt slut. Förbundsloftet om en ny och förhärligad kropp fullbordas vid den andra ankomsten, i ett ögonblick, i ett ögonblicks blinkning.

”Berättelsen om Betlehem är ett outtömligt ämne. I den är fördolt ”djupet av Guds rikedom och vishet och kunskap.” Romarbrevet 11:33. Vi häpnar över Frälsarens offer, då han bytte himlens tron mot krubban och gemenskapen med tillbedjande änglar mot djuren i stallen. Mänsklig stolthet och självtillräcklighet står tillrättavisade i hans närvaro. Ändå var detta endast början på hans underbara nedlåtelse. Det skulle ha varit en nästan oändlig förödmjukelse för Guds Son att ta människans natur, även om Adam ännu hade stått i sin oskuld i Eden. Men Jesus antog mänskligheten när släktet hade försvagats av fyra tusen år av synd. Liksom varje Adams barn tog han på sig följderna av den stora ärftlighetens lags verkningar. Vilka dessa följder var, visas i historien om hans jordiska förfäder. Med ett sådant arv kom han för att dela våra sorger och frestelser och för att ge oss föredömet av ett syndfritt liv.” Messias, s. 48.

När en människa uppfyller evangeliets krav, får hon där och då ett nytt sinne, ja, Kristi sinne, men kroppen, eller såsom Paulus också kallar den, köttet, förvandlas vid den andra tillkommelsen. Den lägre naturen, som består av känslorna, undanröjs inte vid omvändelsen. Dessa känslor, som utgör en del av den moraliska karaktären, består fram till den andra tillkommelsen. Dessa känslor representerar det emotionella systemet, som är förbundet med hormonsystemet. De representerar sinnena, som är förbundna med nervsystemet. Alla de element i människans lägre natur som betraktas som känslor, indelas i två grundläggande kategorier. Den ena typen av känslor är de benägenheter som vi har ärvt från våra förfäder, och de andra typerna av känslor är odlade benägenheter som vi har utvecklat genom våra egna val.

Vissa ärvda böjelser är helt enkelt en del av den mänskliga naturen, och vissa slag av ärvda böjelser är inriktade på det onda. De kultiverade slagen av känslor är vad vi utvecklar genom våra egna val, och de ärvda böjelserna överförs genom ”ärftlighetens stora lag”.

Jesus ”antog mänskligheten när släktet hade försvagats av fyra tusen års synd. Liksom varje Adams barn antog Han följderna av den stora ärftlighetens lag i dess verkan. Vad dessa följder var visas i historien om Hans jordiska förfäder. Han kom med ett sådant arv för att dela våra sorger och frestelser och för att ge oss föredömet av ett syndfritt liv.” Med följderna av fyra tusen års verkan av den stora ärftlighetens lag höll Jesus alltid dessa böjelser underordnade genom utövandet av Sin vilja, och Han deltog inte en enda gång i att odla några syndiga känslor.

Om Jesus hade antagit en mänsklig kropp, sådan Adam och Eva representerade före de syndade, utan att samtidigt anta följderna av den försvagning av mänskligheten som hade ägt rum under mer än fyra tusen år av förfall, då skulle Han inte ha tillhandahållit ett föredöme för hur varje Guds barn kan övervinna.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”Många betraktar denna konflikt mellan Kristus och Satan som något som inte har någon särskild betydelse för deras eget liv; och för dem har den föga intresse. Men inom varje människohjärtas område upprepas denna strid. Ingen lämnar någonsin det ondas led för Guds tjänst utan att möta Satans angrepp. De frestelser som Kristus stod emot var sådana som vi finner det så svårt att motstå. De trängdes på Honom i så mycket högre grad som Hans karaktär är överlägsen vår. Med den fruktansvärda tyngden av världens synder över sig uthärdade Kristus provet i fråga om begäret, om kärleken till världen och om den kärlek till att synas som leder till förmäthenhet. Detta var de frestelser som övervann Adam och Eva, och som så lätt övervinner oss.

”Satan hade hänvisat till Adams synd som bevis för att Guds lag var orättfärdig och inte kunde lydas. I vår mänskliga natur skulle Kristus återlösa Adams misslyckande. Men när Adam angreps av frestaren vilade ännu inga av syndens verkningar över honom. Han stod i den fullkomliga mandomens kraft och ägde själens och kroppens hela livskraft. Han var omgiven av Edens härligheter och levde i daglig gemenskap med himmelska väsen. Så var det inte med Jesus, när han gick in i öknen för att kämpa mot Satan. Under fyra tusen år hade människosläktet avtagit i fysisk styrka, i själsförmögenheter och i moraliskt värde; och Kristus tog på sig den degenererade mänsklighetens svagheter. Endast så kunde han rädda människan från hennes förnedrings djupaste avgrund.

”Många hävdar att det var omöjligt för Kristus att övervinnas av frestelsen. Då kunde Han inte ha blivit ställd i Adams ställning; Han kunde inte ha vunnit den seger som Adam underlät att vinna. Om vi i något avseende har en svårare kamp än Kristus hade, då skulle Han inte kunna bistå oss. Men vår Frälsare antog mänsklig natur, med alla dess svagheter. Han antog människans natur, med möjligheten att ge efter för frestelsen. Vi har ingenting att bära som Han inte har uthärdat.

”För Kristus gällde, liksom för det heliga paret i Eden, att aptiten var grunden för den första stora frestelsen. Just där fördärvet började måste också vårt återlösningsverk börja. Såsom Adam föll genom eftergift åt aptiten, så måste Kristus segra genom att förneka aptiten. Och när Han hade fastat i fyrtio dagar och fyrtio nätter, blev Han därefter hungrig. Och när frestaren kom till Honom, sade han: Om Du är Guds Son, så befall att dessa stenar blir bröd. Men Han svarade och sade: Det står skrivet: Människan skall inte leva allenast av bröd, utan av varje ord som utgår ur Guds mun.”

”Från Adams tid till Kristi hade självtillfredsställelsen ökat begärens och lidelsernas makt, tills de nästan hade fått obegränsat herravälde. Så hade människorna blivit förnedrade och sjukliga, och av sig själva var det omöjligt för dem att segra. För människans skull segrade Kristus genom att uthärda den svåraste prövningen. För vår skull utövade Han en självbehärskning starkare än hunger eller död. Och i denna första seger låg andra frågor inneslutna, sådana som ingår i alla våra strider mot mörkrets makter.” Messias, s. 117.